Temps ordinari – Vint-i-tresè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 30/08/2021 - 08:00

Is 35,4-7a
Jm 2,1-5
Mc 7,31-37

Avui dia per recordar el moment fundant del meu baptisme

1. Ben aviat començarà el viatge de Jesús a Jerusalem

I és fàcil imaginar els sentiments , les “mocions”, del cor de Jesús. I els sentiments dels deixebles, segurament força distints...! Jesús somiant un món radicalment nou, vivint des de les coses grans; els deixebles somiant els “primers llocs”, cercant “coses petites”, cercant un regne que entenen d’una altra manera. (Ai Senyor: ben bé, com nosaltres, massa sovint!).

Jesús ha anat repartint el goig del Regne, els seus molts miracles han estat un tast del Regne. El Rabí ha anat anunciant la “bona notícia” (inaudita!, cal que ens torni a sobtar!): que el Regne és proper. És tan forta aquesta “bona notícia” que anima a sintonitzar el Món Nou de Déu, a viure ja ara des del món nou.

Ell mateix ha anat “creant” món nou al seu entorn, quan ha retornat la “imatge” de Déu a tants handicapés que se li acosten. (Hi ha persones a qui la gent exclosa se’ls enganxa, com a Jesús; a d’altres ens passa que sense adonar-nos-en, els mantenim a distància. Ai las!).

2. A l’evangeli d’avui continuem en terra pagana

Allà vàrem viure la preciosa anècdota de la dona cananea, que “guanyà” en la pugna amb Jesús, i Jesús és deixà “desarmar” amb la resposta de la dona pagana (“també els cadells mengen les engrunes de les taules dels senyors”). Jesús s’hi deuria trobar a gust amb aquella gent cananea, que Israel mirava amb tant de desafecte.

El Rabí hi continua fent miracles, car hi ha trobat més fe que en la terra jueva. (Ves a saber si avui haurien de traduir per “terra religiosa”, “terra increient”).

3. Efattà...! (Obre’t...!)

Un sord i mut pagà en les ciutats paganes, hel·lenitzades, de la Decàpolis. Porta anys experimentant les dificultats de comunicació. Cal imaginar-lo...! Alguns de nosaltres potser tenim dificultats auditives, ben segur que el nostre personatge no tenia audiòfons que li disminuïssin l’aïllament social. El sord no sap ben bé què parlen al seu entorn, o potser no ho sap gens! I per reblar-lo té la llengua travada i no li és fàcil manifestar-se als altres.

Nosaltres podem veure que aquest personatge també és signe de tanta sordesa i mudesa, nostre i d’altres, que fa que les relacions humanes siguin difícils. No sabem escoltar què diu l’altra, no sabem parlar en pau i assenyadament. I tot plegat va creant el caos en les relacions humanes (com si visquéssim al guirigall del “mercat de Calaf” de la llegenda).

Jesús està vivint aquesta situació, cada vegada més agreujada, amb els responsables religiosos d’Israel. I sovint descobreix apesarat que, fins i tot amb el seus deixebles, hi ha una mena de sordesa i mudesa profunda.

Avui Jesús fa un gest encantador amb cadascun de nosaltres. Se m’emporta fora, lluny de la gent (caldria veure què vol dir això ara per a mi), em posa els dits a les orelles i a la llengua.

El relat està narrat, en part, utilitzant elements de la cerimònia baptismal dels primers cristians: la paraula “effatà”, la saliva...; fins i tot acaba amb l’entusiàstica professió de fe dels presents (com fa el padrí en el bateig), que proclamen: “tot ho ha fet bé”.

Bon dia avui per rememorar el meu baptisme i veure Jesús que em diu “efattà”, que em toca la llengua, i que jo faig la professió de fe, (“Tot ho ha fet bé...!).

ETIQUETES
BONA NOTÍCIA REGNE DE DÉU MÓN NOU